

ΤΕΤΡΑΔΙΑ ΕΘΝΟΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΦΥΛΛΟ 7 - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2013

Η ΚΡΙΣΙΜΟΤΗΣ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Μέσα σε έναν κόσμο με κριτήρια χαοτικά και σχεδόν καθολική επικράτησι των ποικίλων θορυβοποιών, ακόμη δε και των γελωτοποιών, η αυθεντική αναζητησις Ιδεών αποτελεί προνόμιον και άθλησιν των ολίγων. Η τραγική αίσθησις του μέλλοντος συνοδεύει ακριβώς και διαφοροποιεί την ύπαρξιν των Ολίγων, η οποία ως επίγνωσις του πεπρωμένου των γεφυρώνει το χάος και την αβεβαιότητα του έτι ακαθορίστου μέλλοντος με την παρούσα των ριζωμένη αυτεπίγνωσις της ενεργού των συνειδητότητας, ως δυναμικού μαχομένου ιστορικού πραγματισμού, ρίχνοντας γέφυρες ενοράσεως και Βουλήσεως πολύ πέραν της μυωπικής προοπτικής των μικρανθρώπων του «εδώ και τώρα», με των οποίων την σκηνή, την μισαλλοδοξία και την κακία έρχεται σε πλήρη σύγκρουση. Η δημοκρατία ως αρχή των αριθμών και των μαζών συνιστά άρα ενταφιασμό της δυναμικής αυτής προοπτικής και βουλήσεως των Λαών, ήτοι εξασφάλισις του γνωστού μας και ήδη πλέον σχεδόν απολύτου εξανδραποδισμού των!

Στον αντίποδα της προσπάθειας καθυποτάξεως του Λευκού ανθρώπου - και δη του Έλληνος - από το αιώνιο παράσιτο με τα χίλια πρόσωπα ευρίσκεται, άρα, αντιθέτως προς την δημοκρατική Αντιστροφή, το πρότυπο ή μάλλον αρχέτυπο της καθιερώσεως μιας αληθούς φυσικής και πνευματικής ιεραρχίας - εντός των συνειδητοποιημένων Αρίων κοινοτήτων - ως μόνης αρμοζούσης κοινωνικής Τάξεως που, ενηρμονισμένη προς την Κοσμική Πραγματικότητα, δύναται να διασφαλίζει την επιβίωσις και μεγαλουργία, την τιμή και αξιοπρέπεια μίας ολοκλήρου Φυλής.

Η πρώτη προϋπόθεσις δια την ανανέωσις των θεσμών, βάσει της παραδοσιακής αρχής και της παραδοσιακής λειτουργικότητας, ευρίσκεται εις την αφύπνισις μιας νέας ευαισθησίας για μία Τάξιν η οποία αποσπάται από το κυρίως υλιστικό επίπεδο και από το απλώς «κοινωνικό» υπό το υποβαθμισμένο πρίσμα ενός στενοκεφάλου οικονομισμού, τείνουσα ανωτροπικώς προς ό,τι αντιπροσωπεύουν οι έννοιες Τιμή, Πίστις και Ιστορική Υπευθυνότης: προς αξίες δηλαδή οι οποίες είναι ριζωμένες κι επικεντρώνονται στην Παράδοσις και στους πολιτικούς θεσμούς που απορρέουν από αυτήν. Ο σύγχρονος πολιτισμός κυριαρχείται από υλιστικές απ-«αξίες». Αντιθέτως η Παράδοσις εκφράζει την εκδήλωσις μιας υπερβατικής αρχής και μιας πνευματικής ιεραρχίας, στις

οποίες φυσιολογικώς, υπό ευρύτεραν βεβαίως κοσμικήν έννοιαν, πρέπει να είναι υποταγμένες οι υλικές κατηγορίες.

Πρέπει να σημειωθή ότι η έννοια της Παραδόσεως δεν ταυτίζεται αποκλειστικώς με την έννοια του παρελθόντος, όπως εσφαλμένα νομίζεται. Δεν έχει περισσότερη σχέση με το παρελθόν από ό,τι έχει με το παρόν και το μέλλον.

Η Παράδοσις διατρέχει τον ιστορικό χρόνο ενός Λαού, ως η υποκειμένη πάσης αυθεντικότητας και αυθεντικής δημιουργίας/αναφύσεως ζωτική αρχετυπική δύναμις, και ταυτοχρόνως τον υπερβαίνει. Δεν αναφέρεται εις εκείνο το οποίο είναι αρχαίο, αλλά εις ό,τι είναι διαρκές, διηνεκές - εις αυτό το οποίον αληθώς αντιπροσωπεύει το «εμείς» στην πληρέστερη και διαχρονική ουσία του. Η Παράδοσις δεν είναι το αντίθετο του νεωτερισμού αλλά το πλαίσιο εντός του οποίου πρέπει να συντελούνται οι όποιοι νεωτερισμοί, αν πράγματι πρόκειται να έχουν βάθος, νόημα και προοπτική.

Η γραμμικότητα στην αντίληψη της ιστορίας, η τόσο αυτονότη σε μη ευρωπαϊκούς λαούς (π.χ. στους σημιτικούς), είναι απολύτως αδιανόητη υπό το φώς της θεμελιώδους Αρίας κοσμοθεάσεως. Στις παραδόσεις των Αρίων λαών κυριαρχεί η ιδέα της αιωνίου ανακυκλήσεως όπου, παρελθόν, παρόν και μέλλον, συμπλέκονται. Η ιστορικότητα ακολουθεί κυκλική, ή καλλίτερα σπειροειδή, πορεία. Η Παράδοσις αποβλέπει εις το διηνεκές.

Χάρις σ' αυτήν τα γεγονότα εις τα οποία αναλύεται η Ιστορία μας δύνανται να κατευθύνουν προς ορισμένη σκέψη και να αφεθούν να ερμηνευθούν υπό το φως ενός και του αυτού αιωνίου εννοιοῦ δεσμού, που υποδεικνύει ότι εξ όλων των πράξεων του παρελθόντος μας αποκρυσταλλώνεται ως ζωντανή αλήθεια μόνον ό,τι αξίζει να διασωθή και εν συνεχεία να αρθρή εις το παρόν, ώστε να (επαν)έλθῃ ενεργῶς εις στο προσκήνιο.

Η παρούσα, μάλιστα, κρίσιμη ιστορική συγκυρία προ παντός επιτάσσει την ανάδειξιν αξίων ηγεσιών, προκειμένου να υπερνικηθούν οι αδυναμίες και τα κάθε είδους εμπόδια και να υπάρξει ανταπόκρισις στις εσωτερικές και εξωτερικές προκλήσεις. Ο Εθνικοκοινοτικός Δεσμός ΑΡΜΑ, πρωτοπόρος στην αναζητησις αλλά και τον εντοπισμό του αληθούς νοήματος του Αρίου Έλληνος, καλείται - και πέφτει - να αποτελέσει τον Υπερασπιστή της Υπάρξεως και της Ουσίας της Φυλής μας στους καθοριστικούς επερχομένους χρόνους.

ΗΡΩΕΣ ΜΙΑ ΕΠΙΛΕΚΤΗ ΜΕΙΟΨΗΦΙΑ

«Ο λαός γεννά τους ήρωες κι εκείνοι τον ηγέτη.»

Ηταν το έτος 620π.χ., όταν ο Δράκων στην Αθήνα συγκέντρωσε για πρώτη φορά το εθνικό δίκαιο της πόλεώς του και ανέλαβε να το καταγράψει. Εκεί ώρισε ότι οι θεοί και οι εθνικοί ήρωες θα πρέπει να τιμώνται μαζί, σύμφωνα με το προγονικό έθιμο.

Εκτός του γεγονότος ότι οι ήρωες αντιμετωπίζονταν ως ανώτερα όντα, μνημονεύονταν κατά παράδοσιν μαζί με τους θεούς και λατρεύονταν με κανονική προσφορά θυσίας.

Από την μια οι θεοί πολεμούν τα διάφορα τέρατα, προκειμένου να διασφαλισθεί η τάξις του κόσμου, από την άλλη οι ήρωες καλούνται να πράξουν το ίδιο, από σαφώς κατώτερη θέση, αυτήν της ανθρωπίνης υποστάσεως.

Σύμφωνα με την αρχαία παράδοση και την σημασία της λέξεως, ο ήρωας είναι ένα πλάσμα ανάμεσα σε θεό και σε άνθρωπο, στις φλέβες του οποίου ρέει κατά κανόνα μια ποσότητα θείκου αίματος, στοιχείο που εξηγεί την βιολογική και κυρίως την ηθική του δύναμη. Το ποσοστό του ανθρώπινου, όμως, αίματος υποδηλώνει και ανθρωπίνες αδυναμίες, τόσο βιολογικές όσο και ηθικές, αιτία που ερμηνεύει το γεγονός ότι η έκβαση της πάλης των ηρώων με τα διάφορα όντα δεν είναι πάντοτε βεβαία προς μια θετική κατάληξη, όπως η αντίστοιχη των θεών.

Για τους ήρωες, το ζητούμενο είναι να επιτύχουν την κάθαρση, η οποία και θα εξαλείψει από την φύση τους τα ανθρωπίνα πάθη, θα τους καταστήσει ημίθεους και θα τους επιτρέψει να κερδίσουν την αθανασία της ψυχής.

Στην συμβολική αυτήν πάλιν εναντίον των τεράτων, εναντίον δηλαδή των εμποδίων της υλικής τους φύσεως, δεν είναι το αίμα τους αυτό που οι ήρωες καλούνται να μετουσιώσουν από ανθρωπίνο σε θείο αλλά η ψυχή τους, η οποία είναι το μοναδικό τμήμα, εντός του οποίου κατοικεί το ελάχιστο ψήγμα θειότητας.

Την ψυχή τους, λοιπόν, καλούνται να εξευγενίσουν και να εξαγνίσουν οι άνθρωποι εκείνοι οίτινες, μέσω ηρωικών πράξεων και συγκεκριμένου τρόπου ζωής, αναζητούν την ανάδειξη της ανωτέρας τους φύσεως.

Ωστόσο, σε μια πνευματικώς στείρα εποχή όπως αυτή που βιώνουμε σήμερα, όπου πλέον ο μοντέρνος «πολιτισμός» των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων», της αυτοκτονίας της λευκής φυλής μέσω μιας διά της βίας επιβληθείσης «παγκοσμίου ειρήνης» της αυταναίρεσης και της ανεξέλεγκτης επιμειξίας των ευρωπαϊκών λαών με τριτοκοσμικούς εισβολείς, ή αλλιώς ο «πολυπολιτισμός», δεν δύναται τελικώς να παραγάγει τίποτε ουσιαστικό εκτός από «πολυπολιτισμικά κόπρανα», ίσως να φάνταζε αδιανόητο ή ν' ακουγόταν οξύμωρο να πιστέψει κάποιος πως θα ήταν δυνατή η επανεμφάνιση στο προσκήνιο του σύγχρονου κόσμου προσωπικοτήτων όπως εκείνων του παρελθόντος, που θα ανελάμβαναν να διαβούν τον δύσβατο δρόμο ενός ηρωικού τρόπου ζωής.

Όμως, ποιός δεν βλέπει πια, πόσο κοντά βρίσκονται οι εποχές μεταξύ τους, ιδιαίτερα όταν οι καταστάσεις επιβάλλουν την στροφή της σκέψεως προς το παρελθόν;

Μήπως, τελικά, είναι αυτές ακριβώς οι κρίσιμες χρονικές στιγμές, οι οποίες πρόκειται να καταγραφούν από την ιστορία, εξ αιτίας κυρίως του ειδοποιού χαρακτηριστικού τους στοιχείου, αυτού της ολικής παρακμής, ώσου μέσα από αυτό το χαοτικό σκηνικό ανα-

δειχθούν, από οποιαδήποτε κοινωνικά στρώματα, οι ηρωικές εκείνες προσωπικότητες που θα πρωτοστατήσουν, εν όψει του δύσκολου αγώνος της απελευθερώσεως των λαών της Ευρώπης, από τα δεινά που προκαλεί και απεργάζεται υποούλως και βιαίως ο «πολυπολιτισμός»;

Εάν όντως, όπως άλλωστε προκύπτει από τις εξελίξεις, οι σημαντικές συνθήκες καθίστανται πλέον κατάλληλες για να συμβεί κάτι τέτοιο, το ερώτημα που αμέσως τίθεται είναι το πώς μπορεί αυτό να πραγματοποιηθεί.

Από την ενδελεχή μελέτη της ιστορίας και της παραδόσεως, προκύπτει η εξής σημαντική διαπίστωση: ο χαρακτήρ ολοκληρώνων περιόδων του παρελθόντος επηρεάζεται από το ποιόν ενός λαού – ως φορέως συγκεκριμένων ιδιοτήτων. Αυτή η πραγματικότητα, αν και είναι σήμερα λησμονημένη από την πλειονότητα των λαών-φορέων αυτής της ηρωικής παραδόσεως, σημαίνει ότι ουδόλως αποκλείεται η επανεμφάνισή της, υπό την έννοια ότι η ιστορία πάντοτε επαναλαμβάνεται.

Η ηρωική παράδοση μπορεί να αναζητηθεί στα βάθη των αιώνων. Γεννήθηκε από τους προγόνους μας, ως εκ της της ενστικτώδους τάσεώς τους προς οντική ολοκλήρωση, καθώς ξεκίνησε ως προγονολατρεία και εξελίχθηκε στην περίφημη εποχή της λατρείας των Ηρώων. Αυτό βεβαίως δεν σημαίνει ότι αρκεί μόνον να θυμόμαστε και να τιμούμε τους νεκρούς και τους ήρωες της Φυλής μας, περιμένοντας αιωνίως την ανάστασή τους προς την διάσωσή μας, αλλά πως πρέπει, κάποιοι λίγοι ενδεχομένως, μέσα από τα ψυχοπνευματικά συντρίμια του σημερινού κόσμου, έχοντας ως πρότυπά τους εκείνους τους ήρωες του παρελθόντος, να πάρουν την μεγάλη, ριζοσπαστική απόφαση, πως ήρθε ο καιρός να ξεχωρίσουν από τους πολλούς, ώστε να γίνουν οι ίδιοι τα νέα πρότυπα για τις επόμενες γενιές, σπέρνοντας τον καρπό ενός τρόπου νοήσεως και δράσεως ριζικώς διαφορετικού από αυτόν που σήμερα ισχύει.

Άλλωστε, με την εμφάνιση κάθε μορφής, ανθρωπίνης εν προκειμένω, εγκαθίσταται αυτομάτως και μία ψυχή που αποσκοπεί να εκφρασθεί, αισθανόμενη όμως ως μέσο αλλά και εμπόδιο την ύλη (φαινομενικό κόσμο). Έτσι, εάν μέσω κάποιου διανοητικού ή συναισθηματικού ερεθίσματος ανακύψει ορμή για πνευματική καλλιέργεια, τότε η ψυχή θυμάται τον σκοπό της, παράγουσα ενθάλπια (έρως), στρέφοντας προς τα άνω το βλέμμα της, αποζητώντας την απελευθερώσή της από τα δεσμά – μια διαδικασία που σηματοδοτεί την αληθινή επανάσταση.

Αυτό είναι που κατάφεραν να πράξουν οι πρόγονοί μας, αυτό που πρέπει να πράξουμε και εμείς: την υπέρβαση του χθαμαλού, αποκοιμισμένου εαυτού μας – ή, αλλιώς, να γίνουμε αυτό που πραγματικά είμαστε!

Όχι μόνον η σωματική εξάσκηση και καταπόνηση, αλλά παράλληλα και η πνευματική εκπαίδευση προς την απόκτηση της γνώσεως χρειάζεται, προκειμένου να καταστεί δυνατή η διάνοιξη της οδού από τα ανθρωπίνα πεδία προς εκείνα των μεγάλων ηρωικών μαχών αλλά και των υψηλών ιδεωδών!

Όσο αυτή η αρμονική συνέργεια νοός και της ψυχής καλλιεργείται, τόσο πιο απτός καθίσταται ο στόχος, που δεν είναι άλλος από την επίτευξη αυτής της αυτοπραγματούσεως-αλήθειας και, συναφώς, εν τέλει της νίκης του Ανθρώπου!

Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΚΑΙ Η ΣΧΕΣΗ ΤΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΤΑΝΤΙΑ

“Ο θεμελιώδης ρυθμός ἄς στυλωθῇ εἰς τό
κέντρον τῆς Ἑθνικότητος καὶ ἄς
ἀνυψώνεται κάθετα”.

Διονύσιος Σολωμός

Ἔστι δέ που ἡ μὲν ἐπὶ σώματι
γυμναστική, ἡ δ’ ἐπὶ ψυχῇ μουσική.

Πολιτεία Β΄ 379. D-E

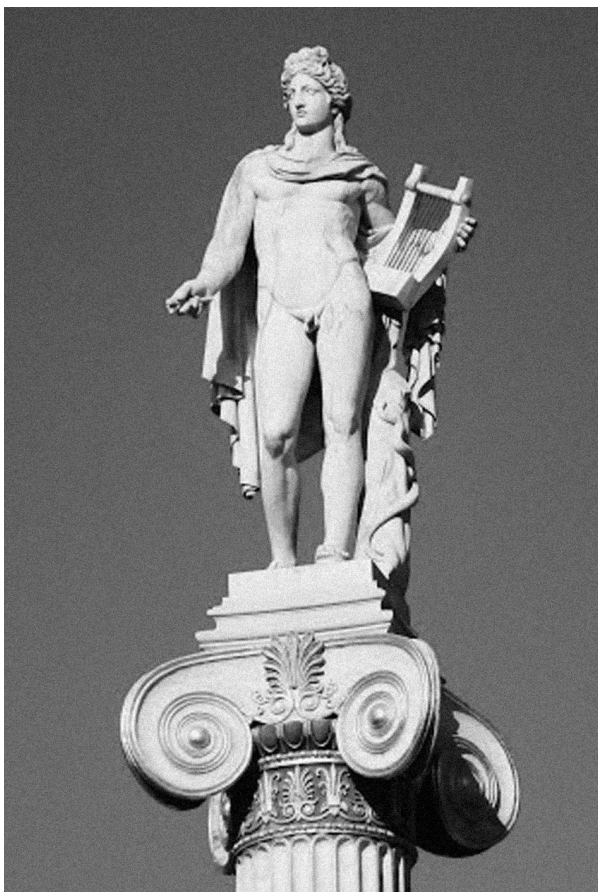
Κατά την διάρκεια μίας περιόδου πίεσεως και τρομοκρατίας του νεοέλληνας, ο οποίος βλέπει την ευμάρεια στην οποία είχε καλομάθει να εξαμίζεται απότομα, φαντάζει πολυτέλεια ίσως το να στοχαστούμε περί της ορθής μουσικής. Αυτό διότι η κορωνίδα των τεχνών λογίζεται ως ένα απλό εργαλείο διασκεδάσεως και επιφανειακής απασχολήσεως των ωτών, άρα κατά βάσιν είδος πολυτελείας, που χρησιμοποιείται μάλλον για να απομακρύνει την σιωπή την οποία ο σύγχρονος άνθρωπος δεν μπορεί να αντέξει, παρά για να εκφράσει άφατες καταστάσεις της υπάρξεως. Από την πρωτόγονη ακόμα εποχή, η μουσική είχε ιερό χαρακτήρα, και αργότερα σε κάθε αρχαία Παράδοση, ομόφυλη των Ελλήνων ή μη, κατείχε ιδιαίτερα βαρύτητα. Στην Ελληνική ιστορία οι Μούσες ήταν προστάτιδες των τεχνών και κάθε σαιδός έκανε επίκληση σε αυτές τις θεότητες προτού ξεκινήσει το έργο του, αντί να καταφεύγει σε κάποια ναρκωτική ουσία, όπως κάνει ένας σύγχρονος μουσικός που, στην απύθμενη βλακεία και ανεπιγνώσία του, λογίζει εαυτόν αντάξιον και καλλίτερον του αρχαίου. Η μουσική ήταν ένα δώρο από ανώτερες πνευματικές σφαίρες και άρχων της ο λαμπρός μουσηγέτης Απόλλων.

Κάθε άνθρωπος με συνοχή ανάμεσα στην πνευματικότητα και την στάση ζωής που υιοθετεί δεν βλέπει την μουσική ως κάτι επιφανειακό και ασήμαντο, που αρκεί να είναι απλώς «ευχάριστο» ή γαργαλιστικό, αλλά επιζητεί την κατά το δυνατόν πιστότερη εκφραστική προσέγγιση, όχι απλώς της καταστάσεως του βίου του, αλλά του εσωτερικού του δυναμικού περιεχομένου, όπως δημιουργικώς και καταυγαστικώς κατά περιστάσιν και έμπνευσιν ένδοθεν αναβλύζει. Το πνεύμα, όπως και το σώμα, δέχεται τροφή και αναπτύσσεται, αναλόγως δε της ποιότητας αυτής, οι εκ φύσεως διατιθέμενες θετικές προοπτικές ενισχύονται ή εμποδίζονται. Ο Πλάτων στην “Πολιτεία” μελετά τις κλίμακες (τους ήχους, ήτοι τρόπους, κατά την Βυζαντινή ορολογία) του αρχαίου Ελληνικού κόσμου και διαλέγει αυτές που είναι κατάλληλες για μία ορθή διαπαιδαγώγηση του γένους των φυλάκων. Αποδίδει μεγάλη σημασία στην επίδραση καθεμίας εξ αυτών στην ψυχή ενός νέου και διακρίνει ποιά διε-

γείρει την μαχητική διάθεση και ποιά οδηγεί σε μαλθακότητα και νοσηρό συναισθηματισμό. Ο Πλάτων ανήγαγε την μουσική σε υπόθεση της πολιτείας, με μια βαθειά και ουσιαστική συνέπεια την οποία τόσοσιν εξωφθάλμως στερήθηκε η «εθνικοφροσύνη» των περασμένων μας δεκαετιών που, παρά τις μεγαλόστομες (αλλά δυστυχώς τόσο κούφιας!) διακηρύξεις της, επέτρεψε μία πλούσια παράδοση αιώνων να αλλοιωθεί και να οδηγηθεί στον αφανισμό. Το σημερινό Σύστημα όχι απλώς δεν προάγει την υγιή μουσική αλλά, απεναντίας, προωθεί συστηματικώς και σκοπίμως την γελοιότητα, στηρίζοντας κάθε σαχλό θεσμό (πχ Eurovision) και τους ακόμη νοσηρότερους δήθεν «καλλιτέχνες». Στην εγκληματική αμέλεια ως προς το ζήτημα των υλικών τροφών με τις οποίες τρέφονται οι νεώτερες, μεταπολεμικές γενιές, έρχεται να προστεθεί η πολύ χειρότερη εγκληματική αδιαφορία ως προς την πνευματική τροφή που θα έπρεπε να καταναλώνει ένας λαός, προκειμένου να υγιαίνει και τρέφεται ψυχικώς, μέσα δε από την ανθοφορία μιας τέτοιας φυσικής και ρωμαλέας καλλιέργειας και να αναδείξει μουσουργούς αντάξιους της μεγαλειώδους μουσικής παραδόσεως των ευρωπαϊκών εθνών. Και όμως, ένας τέτοιος πλούτος πετιέται στα σκουπίδια, η μουσική παιδεία εκφυλίζεται σε ανούσια και αντιαισθητική μηχανιστική διαδικασία, ακολουθώντας την γενικότερη αντιψυχική και καθολικώς παρακ-

μαϊκή γραμμή. Κανείς δεν τολμά πια να μιλήσει για Αισθητική, σπλιτεύοντας την σημερινή ηχητική χαβούζα, προκειμένου να αποφύγει την σοβαρή πιθανότητα να εισπράξει από τον «πολιτιστικό» υπόκοσμο, μαζί με το κουρδισμένο αριστερικό αλφαριθμητικό, τον χαρακτηρισμό του οπισθοδρομικού ή του υπέρμαχου της λογοκρισίας.

Αυτό που χαρακτηρίζει κυρίως την σύγχρονη Ευρώπη είναι η πλήρης αποξένωση από την πραγματική της φύση – το οποίον μάλιστα κυρίως καθίσταται αναγλύφως έκδηλο εκ της μουσικής που κυριαρχεί και προτιμάται από τις αλλοτριωμένες αστικές μάζες. Η μουσική αποτελεί πηγαία έκφανση του χαρακτήρος μας, εξωτερικέυση του ψυχισμού μας και είναι αυτονόητο ότι ένας άνθρωπος με ψυχισμό κυριευμένο από την εικονικότητα και το ψεύδος θα επιλέξει κατ’ αντιστοιχίαν ανούσια, «διασκεδαστική», μουσική. Και μια που το εικονικό είναι μοιραία και παροδικό, θα αλλάζει ανά τακτά χρονικά διαστήματα μουσικά γού-

στα, προβάλλοντας αυτή την αστάθεια ως κάτι που τάχα τον καθιστά «ανοιχτόμυαλο» και «νεωτεριστή». Η ευκολία με την οποίαν οι περισσότεροι νεοέλληνες μεταβάλλουν τις μουσικές τους «προτιμήσεις» είναι παροικιωδής και απολύτως δηλωτική της ανουσιότητας ανεργιστών προσωπικοτήτων. Η επιπολαιότητα είναι ο μόνος παράγων που καθορίζει τις κινήσεις - όχι η ποιότης και ο χαρακτήρ. Μεταστρέφονται οι προτιμήσεις τους επιφανειακά, από το ένα είδος στο άλλο, δίχως να βιώσουν πραγματικά οτιδήποτε, σαν μικρά κακοαναθρεμμένα παιδιά, που γρήγορα θα βαρεθούν το παιχνίδι τους και θα αναζητήσουν κάποιο άλλο χωρίς να το θέλουν πραγματικά. Βέβαια, ειδικώς στην περίπτωση των συγχρόνων ομοεθνών μας, πέραν εκείνου που αρέσει στους πολλούς, υπάρχει και ένα ακόμα κριτήριο, αρνητικό, για να διαλέξουν μουσική: να μη περιέχει αληθώς εθνικά, ήτοι παραδοσιακά στοιχεία! Ένα αίσθημα ντροπής υπάρχει σε σχέση με την φυσική μουσική του τόπου, ένα σύμπλεγμα επονειδίστου ξηπασιάς, μία αποστροφή για το αίσθημα της Ελληνικότητας που γεμίζει με χαρακτήρα, ευθύνη και επιταγή την ζωή ακόμα και στη πιο απλή της εκδήλωση, στις καμπύλες ενός ελληνικού αγάλματος ή, στην περίπτωση μας, με λίγες νότες. Για σχεδόν έναν αιώνα το ανατολικό στοιχείο κέρδιζε συνεχώς έδαφος έναντι του παραδοσιακού ελληνικού, κυριαρχώντας στην λαϊκή μουσική μέσα από ρεμπέτικα, τσιφτετέλια, τραγούδια του "κεφιού" και της खुδαϊότητας. Με τον "εκσυγχρονισμό" της διασκεδάσεως δεχθήκαμε και τις επιρροές της «δύσεως», μόνο που και σ' αυτήν την περίπτωση δεχθήκαμε τα στοιχεία της παρηκμασμένης δύσεως, το σαχλό ποπ, και όσο πάει πιο έντονα, τελευταία, το νέγρικο στοιχείο, που πλέον δεν εκφράζεται μέσω της τζαζ όπως εκφραζόταν σε ασπρόμαυρες εποχές, η οποία τουλάχιστον ενίοτε διατηρούσε μια κάποια στοιχειώδη μουσική ποιότητα (όμως ασύμβατη με τον ψυχισμό ενός λευκού ανθρώπου), αλλά εκφράζεται πρωτόγονα και επιθετικά μέσω του λευκού ψυχοκτόνου χιπ-χοπ, της τέκνο, της ντίσκο και των παρομοίων νοσηρών κατευθυνόμενων ρευμάτων. Στην Ελλάδα μόνο θα μπορούσαμε να δούμε τουρκίζοντες ρυθμούς να δένουν τόσο αρμονικά με νεγροειδείς φλυαρίες!

Είναι δυνατόν μία μάζα με ακούσματα ηποπαθείας, μαλθακότητας και ερπετισμού να μπορέσει να σταθεί περήφανη και να ξαναγίνει λαός ελεύθερος; Είναι η παρακμή που επέτρεψε στα ακούσματα αυτά να διειδύσουν και επιμολύνουν τον ψυχικό οργανισμό ή τα ακούσματα αυτά γέννησαν την παρακμή; Φαύλος κύκλος, το ένα τροφοδοτεί το άλλο - όπως η όρνιθα και το αυγό. Και μόνον η ανομοιογένεια των ακουσμάτων είναι ενδεικτική του γεγονότος ότι σήμερα δεν υφίσταται λαός αλλά μάζα, συναθροισμένα καταθρυμματισμένα "εγώ", αλληλοσυγκρουόμενα στοιχεία μέσα στην κοινωνία. Σήμερα δεν βρίσκεται τίποτα το κοινό και ομόψυχο, και αυτό αντικατοπτρίζεται στην μουσική και ιδιαίτερα εκείνη των νέων οι οποίοι, όντας ανυπεράσπιστοι και έρμαιοι των υποβολιμαίων πανισχύρων επιρροών και προσκολλήσεων, που υποτίθενται πως «χαρακτηρίζουν τους νέους», χωρίζονται σε ομάδες. Παλιότερα η μουσική διέφερε ανάλογα με τον τόπο, κάτι που συνάπτεται προς συνεκτικές κοινότητες ανθρώπων με συγκεκριμένη ταυτότητα και χαρακτήρα. Οι σκοποί και τα άσματα ήταν κοινά για όλους, νέους και γέρους, δεν νοείτο να ακούς άλλη μουσική στην νιότη και άλλη στην ενηλικίωση. Η μουσική είχε αντοχή στον χρόνο, κανείς δεν την βαριόταν, αντιθέτως, την εμπλούτιζε και ανεκάλυπτε μοναδικές πτυχές της κάθε φορά που την τραγουδούσε, την χόρευε, την εβίωνε ως οργανικό του συνάρμοσμα και σύναψη προς την αιωνιότητα και βαθύτητα υπάρξεως και ουσίας της φυλής του, μέσω της οποίας και της Φύσεως και του Κόσμου. Η επιπολαιότητα του σημερινού ανθρώπου που βαριέται αμέσως έναν ρυθμό ή τρόπο ήταν αδιανόητη. Η παραδοσιακή μουσική μόνο νεκρή και δύσκαμπτη δεν είναι.

Ακόμα και σήμερα, κάθε σκοπός εμπλουτίζεται συνεχώς με νέους αυτοσχεδιασμούς, μέσα στις κυριολεκτικές αιώνιες φόρμες χωρίς να αλλοιώνεται, μια διαρκής εξέλιξη και προσέγγιση. Η παραίτηση από την ζωή και η μοιρολατρία δεν έχουν εκεί καμμία θέση. Και τα πιο δυσώιωνα θέματα (η άφιξη του Ιησού, ο θάνατος ενός νοικοκύρη και η απελπισία της γυναίκας του για την συνέχεια του σπιτικού τους) και το θλιβερό μοιρολόι που τα συνοδεύουν αφήνουν ακτίδες αισιοδοξίας, είναι ντυμένα με μελωδίες γεμάτες παλμό, μια θετική υπερήφανη αρία χαρμολύπη, για να ξανασηκωθεί ο άνθρωπος και να συνεχίσει τον αγώνα της ζωής, αφού τιμήσει με τον θρήνο του το γεγονός (Ομηρική κληρονομιά).

Η μαχητική μειοψηφία που ξεκίνησε την εθνεγερσία του 1821 ήταν γαλουχημένη με τραγούδια στιβαρά, μαχητικά και σοβαρά. Μιλούσαν για ήρωες, ελευθερία, ψηλά βουνά, αετούς, περήφανη ζωή. Και όλα αυτά με μουσικούς τρόπους που τιμούσαν και ήταν ανάλογοι με το περιεχόμενό τους. Ζητούσαν τέτοια τραγούδια γιατί έτσι ήταν η φύση τους, και επιζητούσαν το είδος του βίου που τα τραγούδια προτυπώνονταν ενέπνεαν. Σήμερα δε πάλιν οι ισχύουσες ποιότητες αποτυπώνονται επίσης στην μουσική, όπως και τα θέματα που προέχουν. Το ζήτημα της ελευθερίας είναι ασήμαντο στην στιχουργική, τον κόσμο απασχολούν μικροπρεπή μοτίβα, πολλάκις खुδαία, με κοινό παρονομαστή τον εγωισμό, την επιπολαιότητα, την βλακεία, την απουσία χαρακτήρος...

Πρέπει επίσης να είμαστε προσεκτικοί απέναντι στην κίβδηλη ποιότητα. Η σαχλή μουσική είναι και προφανής στον εντοπισμό, η "έντεχνη" λαίλαπα όμως είναι ακόμη πιο επιβλαβής, μιας και δίνει την ψευδαίσθηση διεξόδου προς την ποιότητα. Χαρακτηρίζεται από συσσωρευση δεξιοτήτων χωρίς ουσία, ηποπαθείς στίχους και νωχελικά ηχοχρώματα νοσηρότητας και παραιτήσεως, μια μουσική του τσιμέντου και της ψευδοδιανοήσεως. Αν η μουσική του συρμού στηρίζει την αδιάφορη ζωή των καταναλωτών, η ψευδοποιοτική μουσική στηρίζει τις ψευδαισθήσεις πνευματικότητας, περνώντας ουκ ολίγες φορές τα ίδια μηνύματα και μάλιστα με μανδύα «διανοήσεως» (διεθνισμό, δειλία, συμφορητισμό, κ.ά.).

Για τον αγωνιζόμενο Έλληνα δεν τίθετο θέμα επιλογής μεταξύ δράσεως και "καλλιτεχνικής ενασχολήσεως". Η αποτίναξη της βρωμιάς από την μουσική που διαλέγει να ακούει αποτελεί ήδη από μόνη της επαναστατική δράση, και μάλιστα ουσιαστική. Όπως επίσης δεν τίθεται θέμα αποκοπής της μουσικής από την πραγματικότητα στην οποία ζει. Η μουσική είναι βιωματική και στηρίζει τον αληθινό βίο και τα συναισθήματά του, δεν αποτελεί φανταστική διαφυγή από την επίπονη πραγματικότητα. Ας συγκρίνουμε ένα παραδοσιακό που το εμπνεύστηκαν άνθρωποι που βίωσαν τον πόλεμο και τον χαμό του διπλανού τους την στιγμή της μάχης με ένα φανταστικό συγχρόνου ρεύματος που αρέσκεται σε επικές θεματολογίες. Τι σεμνότητα και δέος διακατέχει το ένα για τις τρομερές αυτές στιγμές, τι φλυαρία και υπερβολή το άλλο.

Δύο τεράστιοι μουσικοί ωκεανοί, όχι ασύνδετοι όπως νομίζεται, υπάρχουν για τον λευκό άνθρωπο, και τον περιμένουν να του ξαναδώσουν την αυθεντικότητα που απεμπόλησε. Η Κλασική μουσική και η εκσταχού εθνική παραδοσιακή μουσική. Ο Έλληνας δύναται να αντλεί ασταίρευτη δύναμη και όραμα και από τις δύο αυτές ιερές πηγές. Να παύσει να είναι το άχρωμο, ρηχό και δειλό ον που κατήντησε, να επανεύρει την ιδιοσυχνότητα της υπάρξεώς του, την εγγενή ιδιοσυγκρασία του, τον αυθεντικό χαρακτήρα του. Το Φωτεινό ηχοχρώμα μπορεί να αποτινάξει το ερεβώδες, ο Ηλιακός Ρυθμός να διαλύσει την (υπο)χθόνια παραζάλη, το λιτό και σοβαρό να δείξει την υπεροχή του απέναντι στο κούφιο και ηλιθίως αλαλάζον επιδεικτικό στοιχείο, η δημώδης ποίηση να νικήσει συντριπτικά την αφόρητη ανούσια φλυαρία. Υπάρχει διεξόδος!